

наистинж най голѣмо-то добро, за което Хенрихъ вѣчно ще благодари Бога; защото отъ понапрѣдъ той даже не знаеше ни свято-то име Божіе.

По нѣкога помайчима му го повыкваше да обѣдва или да вечеря при неѣж; но тя на яденіе имаше обычай да пуши и тютюнь, което правяхъ и повечето другы отъ нейны-тѣ гости, и дрѣвкахъ за таквызь нищо и никаквы работы; за туй това врѣме бываше най теготно за малечкый-тѣ Хенриха; намѣсто пріятны и назидателны раговоры, тамъ ся чуваше само хлоптеніе-то на талеркы-тѣ, на ножовы-тѣ и на вилушкы-тѣ, шумоленіе-то на вѣри-тѣ и на опахала-та; освѣнъ туй още помайчима му често оразнообразяваше тѣзи сцѣнж съсъ псуваніе и руганіе къмъ слугы-тѣ по тѣхный-тѣ имъ языкъ.

И тѣй Хенрихъ не намѣрваше нигдѣ добра дружина, освѣнъ едничкый-тѣ си бавачъ, и нигдѣ не бѣше му тѣй весело, както на